

Хайдутината Ради стоеше постоянно до вратата на нашето отдѣление. Отъ тамъ той наблюдаваше и прѣслушваше тритѣ отдѣления. Той внимателно слѣдѣше какво става наоколо, кой на кѣдѣ ще се мръдне и какво ще продума, пѣкъ сутринята, когато ни разпустнатъ, той ще докладва всичко на томрукъ-ајса. Като шпионинъ, той бѣше нѣкакъ повече уважаванъ отъ Веелзевула. Азъ почнахъ да се приближавамъ къмъ него. Посприятелихме се. Размѣнявахме по нѣкоя и друга дума помежду си. Когато вече имаше до нѣкѣдѣ довѣрието ми, азъ го разпитахъ отъ кога е затворенъ, колко има още да излежава, за какво прѣстѣпление е осѣденъ и пр. Той усърдно ми отговаряше. Разказвахъ му за старитѣ хайдутски войводи, за тѣхнитѣ огромни богатства, напомнимахъ му стари хайдутски пѣсни. Той се силно въодушевяваше. Всичко това го прѣдразполагаше къмъ мене. Най-послѣ открито заяви симпатията си и азъ му бѣхъ вече добъръ приятель. Даваше ми отъ своя хлѣбъ, па по нѣкога ми намираше и по 1-2 цигара. Веднажъ започнахъ да му разправамъ за блажения рай(?) на този свѣтъ. Казахъ му, че нѣма нѣщо по-добро, отъ да е човѣкъ сега. тъкмо по това врѣме на въръгъ на нѣкой балканъ, подъ нѣкоя дебела сѣнка, близо до студенитѣ извори и клокочещитѣ рѣки, да гледа какъ ягне набодено на шишъ гордо се върти около жеравата, а войводата съ дружината прѣкарватъ нѣздравница съ бистра върла ракия или руйно червено вино. До като продължавахъ да дразня чувствата на Радя, забѣлѣжихъ какъ очитѣ му блѣснаха като свѣткавица, а отъ дълбочината на душата му една дълбока въздишка се откърти. Ради захвана съ гордостъ да расправа за своето минало, за своята вѣрна дружина, какъ сж упражнявали занятията си (хайдутлука) и нѣкой по-забѣлѣжителни случаи. Най-послѣ съ единъ внушителенъ тонъ се обърна къмъ мене:

— Ети вече 10 години отъ какъ се намирамъ въ